

יצנקו מוהר לבתו, דרש במפורש: שמלות... אבריקן דרס". בית החרושת בעל ארבע מכונות התפירה חדש. אולם בחוריו מצטופפות כיום 25 מכונות תפירה מודרניות, מכונות גיזדה וכל השיוכלולים הסכניים. הייצוא הופסק, אולם לשייח מוצרי הלבשה אין כעת דאגה בארץ. ואולי יזכה גם להתחרת סניפיו בבירות ובירושלים.

יכסוי לששים גיליון

מנהל משרד המסחר והתעשייה, הרמן הר לנדר, יהיה כנראה, איש הדולר לשנה" ה יחיד שיישאר במשרד אחר הרכבת הממשלה החדשה. מותקף במשך חצי שנה ללא הפוגה על ידי כל הסקטורים, לרבות הסופרים הכלי כלילים של עתגי המדינה, החזיק מעמד ויצא לבסוף מנצח. התכנית שהכריז עליה לפני חצי שנה, היתה היחידה מכל תכניות משרדו הממ- השגשגה. הבטחת הולנדר על הספקה מגוברת של מוצרי הלבשה והנעלה לקראת החגים לבשה צורה מעשית. 40 נקודות הלבשה חדשות שוחררו לפי התכנית.

שיחורו הנקודות החדשות לא יצר בהלת קניוח והסתפרות על התנויות. הציבור שקל היטב כיצד לתכנן את קניוחיו. מאות אלפים מוצרים חדשים גורקו לשוק. למעלה מ-20 אלף זוגות גרבי גילון הוצאו תוך שבוע אחד למכירה. רבבות גרבי לוקסוס לגברים מסחר- רות הייצוא סופקו לחנויות, כ-20 אלף כרי- כיות כותנה יגיעו תוך תקופה קצרה לארץ כדי לרדת את הצמאון במוצרי סריקה. הולנדר השיג לא רק כיסוי מלא 60 מיליון הנקודות ששותררה, אלא, לדעת מומחים, יהיה אפשר לשחרר כמות כפולה מזו.

חינוך

אחד לעשרים

משך 27 שנות קיומו אימן הסכניון מאות מהנדסים ואדריכלים לתפקידי יסוד במדינה. חשונה, כאשר נבחר רמטכ"ל מלחמת העצ- מאות, יעקב דורי, כמנהל, גילה את המוד- סור החמור בבניינים, מתקנים, מעבדות, מב- דקות, מכוני לימוד וספריות.

אולם לא העובדה כי לא ייתכן להרחיב את הסכניון לקבלת 2,500 מתלמידים (כרוש) במקום 1000 (כיום) כל עוד לא יוקם לפי התכנית (תוך המש שנים) הבניין החדש בטר- רת הכרמל, הדאיגה את רב-אלוף דורי. מה שדאיגו במיוחד: המחסור בכוח אדם מדעי.

רצח לוי: הנרצח "לוא רק ידע לדבר אידיש..."

שעה שבמוסדות מדע אחרים מקובל יחס של אחד לעשרה בין כוחות ההוראה למתל- דים, נוהג בסכניון היחס של אחד לעשרים. המונע את הרחבת יצור המהנדסים והמסכן את רמת הלימודים. המוצא: יבוא מחוץ לארץ, גידול בסכניון.

לשם עידוד צעירים הרוצים להפוך מורים באחת משש הדרגות (אסיסטנט, מורה, מרצה משנה, מרצה, פרופסור-משנה, פרופסור) ית- קבלו אסיסטנטים ומורים, בעלי שתי דרגות ההוראה הנמוכות, למשרה שלמה (שפירושה: משכורת שלמה) ויועסקו על ידי הסכניון 21 שעות לשבוע בלבד, בתנאי שיתר זמנם יוקדש להשתלמות שבתית את עלייתם לדרגות מר- צים ופרופסורים, את הגברת תפוקת הסכ- ניון ואת תיקון היחס לרמה הגאוה: אחד לעשרה.

פנעים

פת לחם מצולה בדם

כבכל בוקר התעורר נסים לוי, פועל מפעל בלוקים של סולל בונה בכתיים, עוד לפנות שחר לצאת לעבודתו. היום, הוא החליט, יצא לעבודתו ברגל כי הגלגל האחורי של אופניו היה נקוב. שעות אחדות אחרי זה, כשאשתו אולגה בת ה-26 עסקה בסידור שני החדרים שברחוב 164 בעצמה, על שפת הים, דפק קצין משטרה על הדלת.

"כאן גר נסים לוי?" הוא שאל. "כן, הוא יצא לעבודה בשעה חמש, ויח- זור בשתיים," ענתה האשה. "טוב," אמר השוטר ובקש ממנה שתלריהו לתחנת המשטרה.

למעלה, בראש המדרגות המובילות אל בני- תה, עמדה מכונית שהסיעתם לתחנת המשט- רה. בהיכנסה לאחד החדרים עמדה אולגה מבוהלת: על שולחן הקצין היו מונחות תעו- דותיו (תעודת זהויה, פנקס מילואים ועוד כמה מסמכים) של בעלה. "למה התעודות נמצאות כאן?" היא שאלה במורכב לב. "איפה בעלי?"

לרגע עמד הקצין דומם כאילו לא ידע מה לומר. הוא ביקש מהאשה לשבת: "אין לי הכוח לספר לך," הוא אמר. אולם לאחר שתיקה קצרה סיפר לה על אשר קרה לבעלה, נסים לוי לאחר שזע את ביתו בשעה חמש, אותו בוקר.

לא רחוק מביתו של לוי, ברחוב 60 בעצמה, גרה משפחת קרובלניק, אב ואם עם שני בנים: ירוחם, סגן בצה"ל ויהודה, סוראי בצה"ל. לפי השוטר החוקר, לייבוש מסרי, הודיעה האם שראתה אדם המנסה להתגנב אל תוך חצר הבית שם נמצא לול קטן של המשפחה. הכלב שעמד בחצר התנפל עליו, והאשה הועיקה את שני בניה שישנו בחדר שני. אולם הגנב הצליח להסתלק והדוירים חדרו לחדריהם. כעבור שעה קראה האשה לבניה והצביעה על אדם המתקרב ורץ מגרש ריק מעברו השני של הרחוב: "זהו האיש שרצה לגנוב את התרנגור- לות", אמרה להם. הבנים לא הת- עצלו, רצו לקראת "גנב התרנגור- לות" כשבידי אחד מהם פמיון ערבי מחודד וכלבם רץ אחריהם. "הגנב" היה נסים לוי.

העובדים המעטים שהיו בר- חוב באותה שעה וכמה מן הש- כנים בבתיים הסמוכים ראו כיצד מתנפלים שני האחים על הפועל וכשמישהו רצה להתערב אמרו לו: "זה גנב, זה גנב!"

נסים לוי המבוהל צעק "אני פועל פשוט, אני לא גנב, עזבו אותי!" אולם ללא הועיל. תוך דקות אחדות הוא שכב על הא- דמה, על קצה המדרכה, כששלו- לית גדולה של דם מצטברת על הכביש. כעבור דקות קיבלה המשטרה הודעה טלפונית המר- ידעה כי נמצא אדם מצוע ברחוב 60 בעצמה, המודיע: אלמוני. הבית שממנו נשלחה ההודעה היה ביתו של האלוף יצחק שדה.

"פחדנו להתקרב". בהגיע המשטרה למקום מצאה כי הם- צרע נפח את נשמתו כששתי דקי- רות עמוקות נראות בצדו הש- מאלי של גבו. דקירה אחת חת- כה את עור פניו מן המצח עד הלחי; על ברכו נראו סימני גשיכה של כלב. מסביב עמדו שכנים וסקרנים שנתאספו מבלי שאיש יגש לאדם המוטל על הא-

דמה לברר אם חל הוא או מת. "אנחנו ידענו שהם (האחים) אנשים רעים מאד," הסביר אחד הנוכחים, "לכן פחדנו להתקרב."

כאשר רצו השוטרים להתחיל בחקירה ובבחינת עדויות נתקלו בקיר אטום של אדי- שות. "בוא," אמרו הנוכחים אחד לשני, "אנח-

נו לא יודעים כלום. לא כדאי להתערב עם המשטרה." השוטרים החלו מחזשים את כלי הפשע. הקצין החוקר עמד ליד הגמיה ושאל את עצמו: אילו היה הוא האדם שביצע את המעשה מה היה עושה בפניו? הוא הביט סביבו וראה, מעברו השני של הרחוב, גדר חיה של שיחים מסביב לאחד בתיים. הוא ניגש לשם ולרגלי השיחים מצא את הפניון המגועל בדם.

כדי להצטק סיפרו האחים כי כאשר ראו

פנעים

פת לחם מצולה בדם

כבכל בוקר התעורר נסים לוי, פועל מפעל בלוקים של סולל בונה בכתיים, עוד לפנות שחר לצאת לעבודתו. היום, הוא החליט, יצא לעבודתו ברגל כי הגלגל האחורי של אופניו היה נקוב. שעות אחדות אחרי זה, כשאשתו אולגה בת ה-26 עסקה בסידור שני החדרים שברחוב 164 בעצמה, על שפת הים, דפק קצין משטרה על הדלת.

"כאן גר נסים לוי?" הוא שאל. "כן, הוא יצא לעבודה בשעה חמש, ויח- זור בשתיים," ענתה האשה. "טוב," אמר השוטר ובקש ממנה שתלריהו לתחנת המשטרה.

למעלה, בראש המדרגות המובילות אל בני- תה, עמדה מכונית שהסיעתם לתחנת המשט- רה. בהיכנסה לאחד החדרים עמדה אולגה מבוהלת: על שולחן הקצין היו מונחות תעו- דותיו (תעודת זהויה, פנקס מילואים ועוד כמה מסמכים) של בעלה. "למה התעודות נמצאות כאן?" היא שאלה במורכב לב. "איפה בעלי?"

לרגע עמד הקצין דומם כאילו לא ידע מה לומר. הוא ביקש מהאשה לשבת: "אין לי הכוח לספר לך," הוא אמר. אולם לאחר שתיקה קצרה סיפר לה על אשר קרה לבעלה, נסים לוי לאחר שזע את ביתו בשעה חמש, אותו בוקר.

לא רחוק מביתו של לוי, ברחוב 60 בעצמה, גרה משפחת קרובלניק, אב ואם עם שני בנים: ירוחם, סגן בצה"ל ויהודה, סוראי בצה"ל. לפי השוטר החוקר, לייבוש מסרי, הודיעה האם שראתה אדם המנסה להתגנב אל תוך חצר הבית שם נמצא לול קטן של המשפחה. הכלב שעמד בחצר התנפל עליו, והאשה הועיקה את שני בניה שישנו בחדר שני. אולם הגנב הצליח להסתלק והדוירים חדרו לחדריהם. כעבור שעה קראה האשה לבניה והצביעה על אדם המתקרב ורץ מגרש ריק מעברו השני של הרחוב: "זהו האיש שרצה לגנוב את התרנגור- לות", אמרה להם. הבנים לא הת- עצלו, רצו לקראת "גנב התרנגור- לות" כשבידי אחד מהם פמיון ערבי מחודד וכלבם רץ אחריהם. "הגנב" היה נסים לוי.

העובדים המעטים שהיו בר- חוב באותה שעה וכמה מן הש- כנים בבתיים הסמוכים ראו כיצד מתנפלים שני האחים על הפועל וכשמישהו רצה להתערב אמרו לו: "זה גנב, זה גנב!"

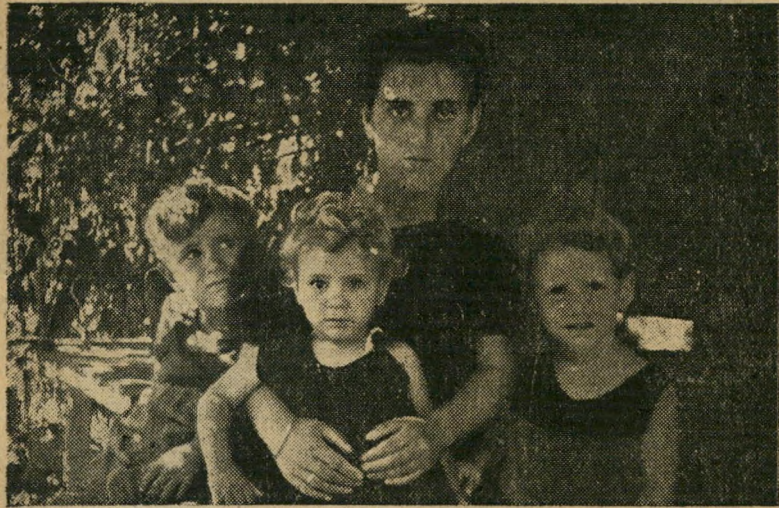
נסים לוי המבוהל צעק "אני פועל פשוט, אני לא גנב, עזבו אותי!" אולם ללא הועיל. תוך דקות אחדות הוא שכב על הא- דמה, על קצה המדרכה, כששלו- לית גדולה של דם מצטברת על הכביש. כעבור דקות קיבלה המשטרה הודעה טלפונית המר- ידעה כי נמצא אדם מצוע ברחוב 60 בעצמה, המודיע: אלמוני. הבית שממנו נשלחה ההודעה היה ביתו של האלוף יצחק שדה.

"פחדנו להתקרב". בהגיע המשטרה למקום מצאה כי הם- צרע נפח את נשמתו כששתי דקי- רות עמוקות נראות בצדו הש- מאלי של גבו. דקירה אחת חת- כה את עור פניו מן המצח עד הלחי; על ברכו נראו סימני גשיכה של כלב. מסביב עמדו שכנים וסקרנים שנתאספו מבלי שאיש יגש לאדם המוטל על הא-

דמה לברר אם חל הוא או מת. "אנחנו ידענו שהם (האחים) אנשים רעים מאד," הסביר אחד הנוכחים, "לכן פחדנו להתקרב."

כאשר רצו השוטרים להתחיל בחקירה ובבחינת עדויות נתקלו בקיר אטום של אדי- שות. "בוא," אמרו הנוכחים אחד לשני, "אנח-

נאנח אביו, שבהשער, "האם בגלל זה צרי- כים לרצוח אותו?" "לוא רק ידע לדבר אידיש," התייחה אשר תה, "היה בודאי מסתדר אתם." ואשר לתהלוכה ברחוב אלגבי, היתה זו הפתעה גמורה. "זה לא נכון שמישהו מאתנו היה בתהלוכה זאת. הילדים האלה לא ילדים שלנו. כנראה שהמפגינים, שרצו לרוכך לב- בות, לקחו סתם שלושה ילדים וצעדו אתם." ולדאגתם של המפגינים היה יסוד ברור

רצח לוי: האלמנה ושלושת היתומים הגלגל האחורי היה נקוב

מאד: האלמנה נשאה עם שני בנים (הבכור, מירכה, בן 6 והשני, שלמה, בן 3½ שנה) והבת פאני שנולדה בארץ לפני שנתיים, לא מקר פרנסה. בעלה, ספר לפי מקצועו בבול- גריה, משם עלה לפני כשנתיים, היה המפרנס היחיד של המשפחה. עתה תצטרך האלמנה עם שלושת ילדיה לסמוך על חסדי אחיו של בעלה. והרי גם לו קשים בפרנסת משפחתו. בינתיים אין הם מדברים על זאת. מספיקות צרות היום, ואשר לעתיד, "נראה מה יביא האל."

הארץ

אנייה טובה

כפי שנודע, הגיע "טרנסילבניה" לנמל חי- פה באנייה "טרנסילבניה" (הארץ). נתן זקס, ת"א

טעות

פועל נרצח בטעות ביפו (הבקר) שמשון רבינוביץ, פ"ת

קצת מאוחר

בשנת 1994 גברה ההתעניינות בעולם החיצוני ובמקומות בלתי ידועים (ידיעות אחרונות).

קצת צעיר

ישיש בן 16, אברהם המחשוף, משכונת הבוכרים בירושלים נרצח לביל שבת (דבר), שלמה גרוספלד, חיפה

העיקר: לפגוע במטרה

חיל האוויר הירוק ממשיך בהתקפותיו הפ- ציף ריכוזים ובסיסים של הכוחות הירוקים (הארץ).

גירויים ירדניים

מיסרים, כי ירוש העצר, אשתו של סלאל, מבקשת להתגרש מבעלה (ידיעות אחרונות). טוביה גולדברג, ת"א

שיכון ראש הממשלה

דוד בן-גוריון שישב כל הערב על במת הנשיאות בקונגרס והקשיב קשב רב לדברי הפולמוס של ד"ר גולדמן וברל לוקר, לא נסל את רשות הדיו, כנראה, מפאת השעה המאוחרת (ידיעות אחרונות).

במקום הנכח

בדברי ההסבר שלו מחה ראש העיר נמר צות על ההודעה מלאת הסילומים, שפורסמה עלידי משרד החקלאות שלשום בקיתונות (הבוקר).

כדרך תועה

גור יריה בן חרשים הובא אור ליום 7 במסוס "אלעל" מיהינסבורג לישראל. (חבקר).

חיה הנמלה

חיה הנמלה, ת"א